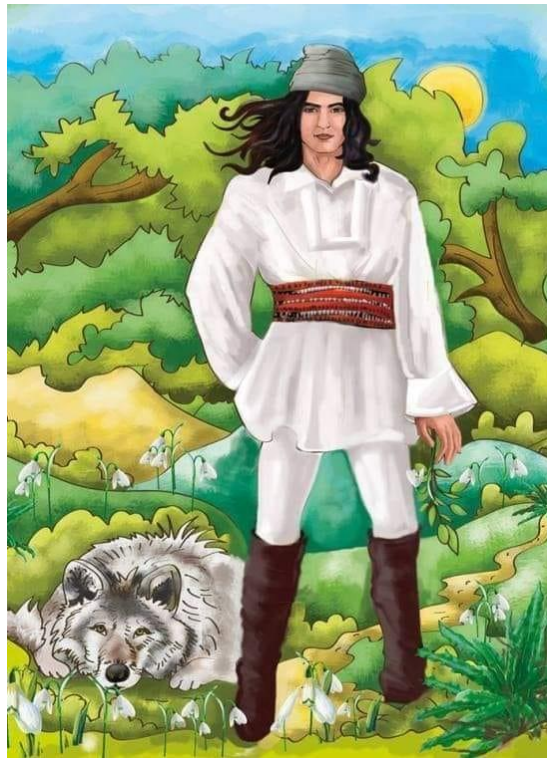

Legenda lui Dragobete

„Bătrânii spuneau că Dragobete era feciorul unei preafrumoase femei, Dochia, despre care se credea că ar fi fost fiica lui Decebal, și... că însuși Traian, Împăratul romanilor, ar fi dorit-o de soție. Cine o vedea cu părul bălai împletit în două cozi ce-i atârnau pe spate, cu ochii precum seninul cerului, cu obrazul alb ca marmura și cu buzele roșii cu miresme de frăguțe, rămânea înmărmurit de frumusețea ei. Fata locuia într-o colibă la poalele muntelui, și avea o turmă de mioare pe care o ducea, zilnic, la păscut, în poienile cu iarbă fragedă. Într-una din zile, vrăjită de culorile delicate ale florilor și de miresmele lor îmbătătoare, a înnoptat pe malul lacului din care își adăpa mioarele. Era o noapte cu lună plină, și Dochia a adormit pe un pat de flori, surâzând în somn. Pe la miezul nopții, când fata dormea dusă, din adâncul muntelui s-a ridicat un nor de ceață care a acoperit lumina

lunii, și a învăluit într-o tandră îmbrățișare, trupul fecioarei adormite...A doua zi, când a deschis ochii, soarele era la amiază. Trezită ca dintr-un somn lung, a privit împrejurul ei, și totul i se părea schimbat. Pe buze, mai purta încă... mireasma delicată a unui sărut. Neștiind ce-i cu ea, s-a privit în oglinda lacului, iar pădurea a început a fremăta, și un glas duios de fluier se auzea în depărtări...

Viața și-a continuat cursul normal, dar Dochia nu știa ce se întâmplă cu trupul ei, care se schimba... din zi în zi. La 9 luni, de la întâmplarea cu Ceața, pe 24 februarie, a venit pe lume Dragobete. Ursitoare și nașe i-au fost patru zâne, Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare dintre ele i-au adus în dar ceea ce au crezut că-i mai frumos și mai util în viață. Primăvara i-a semănat în inimă iubirea, dăruindu-i prospețimea florilor și tinerețea fără bătrânețe. Vara nu s-a lăsat mai prejos, și i-a dăruit copilului, căldura iubirii, împlinirea dragostei și dulceața fructelor. Zâna Toamnă i-a adus în dar un fluier care să-i țină de urât, dar care să-i și înveselească pe oameni cu cântecele lui. În sfârșit, nașa-Iarnă i-a țesut un strai alb cu sclipiri de diamante. Ca cingătoare, i-a dăruit un brâu roșu... cusut cu perle. Straiul era astfel conceput... încât creștea odată cu flăcăul, rămânând alb ca neaua, oricât l-ar fi purtat.

Pe la 19 ani, Dragobete avea părul negru ca noaptea și ochii verzi precum iarba mățăsoasă de pe munte, vorba îi era dulce ca mierea, iar sărutul îi frigea ca jarul. Era un flăcău vesel ce cânta din fluier și iubea fetele care îl priveau ca pe un zeu. Fecioarele, care îl întâlneau și îi simțeau privirea vrăjită, uneori chiar sărutul de foc, se jurau că el venise de pe alt țărm. Tot bătrânii... spuneau că ar fi fost o scânteie de adevăr în cele afirmate de fete. Pentru că nimeni nu știa cine îi este tată, se zvonea că ar fi fost zămislit de chiar Duhul Muntelui, în timpul împreunării cu Dochia, când acesta s-a transformat în ceață... Adevărul este că, o perioadă de timp, nimeni nu l-a mai zărit pe fecior, și nici nu i-a mai auzit cântecul fluierului.

În creierul muntelui, într-o peșteră pe ai cărei pereți creșteau „flori de piatră” în buchete albe, albastre, cenușii, roz și violet, trăia un bătrân înțelept. Pe când păștea oițele în poiana în care fusese zămislit, băiatul s-a pomenit față în față cu acest înțelept care i-a spus pe nume și l-a îndemnat să-l urmeze. Înmărmurit de surpriză, Dragobete l-a urmat fără a spune o vorbă. Devenindu-i ucenic, el a deprins învățătura tainică de a citi în Cartea secretă a Naturii. Astfel, recunoștea plantele de leac, știa a vorbi cu păsările, înțelegea semnele magice ale pădurii, nemaifiindu-i frică de fiarele sălbatice.

Când a revenit în lume, aceasta l-a primit cu brațele deschise. Mai mult ca oricând, trezea iubirea în inima fetelor. Călătorea cu viteza gândului, și se înfățișa acolo unde era chemat...Bărbații îl îndrăgeau și ei. Nimeni nu știa care este secretul care-i făcea pe bărbați să-l placă, și să nu fie gelos pe el. Asta, până într-o zi, când un bătrân a dezvălui secretul. Pe vremea când era flăcău, în seara de 23 februarie, Dragobete li se arăta în vis feciorilor de însurat... și-i învăța secretele iubirii. Totul se făcea sub jurământ...Bătrânul a rupt tăcerea, întrucât, având peste 100 de ani, se considera a nu se mai afla sub jurământ.

Legenda spune că, după sute de ani de viețuire pe pământ, timp în care oamenii acestor meleaguri învățaseră a iubi, iar învățătura se transmitea din tată în fiu, și de la mamă la fiică, Spiritul Muntelui și-a chemat copilul la pieptul lui. La cererea tatălui, Maica Domnului, l-a transformat într-o plantă magică, numită Năvalnic. Astfel, Dragobete zis și Năvalnic, doarme în „carnea” tatălui, renăscând în fiecare primăvară... Și, în mileniul 3, unele fete, chiar și femeii ale acestui popor, mai cred încă în puterea magică a năvalnicului.

Ele poartă în sân o punguță de mătase în care țin năvalnic. E un semn de prețuire și de aducere aminte a celui care a fost Dragobete, „zeul” iubirii la români.

Vă întrebați ce s-a întâmplat cu Dochia? Răutăcioșii spun că ar fi devenit o babă rea și încăpățânată. Ei mai spun că, în luna martie, ar fi îmbrăcat 9 cojoace și a urcat cu oile pe munte. Pentru că era cald, ea a început a-și da cojoacele jos, rând pe rând, iar într-o noapte geroasă s-a transformat în stană de piatră împreună cu turma sa. Alții, mai înțelepți, susțin că Dochia s-a dus la iubitul său, Muntele Ceahlău, și i-a cerut acestuia s-o transforme în stană de piatră... ca să fie veșnic împreună..."